

Sygn. akt II Cz 1224/13

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Karina Marczak

Sędziowie: SO Wiesława Buczek-Markowska

D.. SR Katarzyna Longa (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 31 stycznia 2014 r. w S.

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Bankowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienia zawarte w punkcie II i III wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt I C 1422/11

postanawia:

1. zmienić postanowienie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie I C 1422/11 w ten sposób, że punktowi III nadać brzmienie: „nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 5.024,50 zł (pięć tysięcy dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych”;
2. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie;
3. znieść wzajemnie koszty postępowania zażaleniowego.

sygn. akt II Cz 1224/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie nakazał wykreślić w dziale IV księgi wieczystej KW nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie X Wydział Ksiąg Wieczystych dla nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), następujące hipoteki wpisane na rzecz pozwanego Banku (...) spółki akcyjnej w W.: a) hipotekę umowną kaucyjną w aktualnej wysokości 600.000 zł, ustanowioną tytułem zabezpieczenia spłaty kapitału, odsetek oraz innych należności pozwanego banku wynikających z kredytu obrotowego w rachunku bieżącym – umowa nr (...) z dnia 17.06.2008 roku, której wysokość ostatecznie zmieniono wpisem z dnia 13.01.2010 roku; b) hipotekę umowną zwykłą w kwocie 700.000 zł, ustanowioną tytułem zabezpieczenia spłaty kapitału, wynikającego z umowy pożyczki hipotecznej – umowa nr (...) z dnia 17.06.2008

roku, c) hipotekę umowną kaucyjną w kwocie 350.000 zł, ustanowioną tytułem zabezpieczenia spłaty odsetek i innych należności ubocznych pozwanego banku, wynikających z umowy pożyczki hipotecznej – umowa nr (...) z dnia 17.06.2008 roku, d) hipotekę umowną zwykłą w kwocie 300.000 zł, ustanowioną tytułem zabezpieczenia spłaty kapitału, wynikającego z umowy pożyczki hipotecznej – umowa nr (...) z dnia 15.06.2009 roku, e) hipotekę umowną kaucyjną w kwocie 150.000 zł, ustanowioną tytułem zabezpieczenia spłaty odsetek i innych należności ubocznych pozwanego banku, wynikających z umowy pożyczki hipotecznej – umowa nr (...) z dnia 15.06.2009 roku (punkt I). Ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.817 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt II) oraz nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie od pozwanego kwotę 97.524,50 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (punkt III).

Uzasadniając rozstrzygnięcia zawarte w punktach II i III Sąd wskazał, iż o kosztach procesu orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd zaznaczył, iż pozwany bank przegrał sprawę, w związku z tym obciążano go kosztami wynagrodzenia pełnomocnika powódki w kwocie 3.600 zł, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika powódki o przyznaniu mu stawki w podwójnej wysokości i opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, nadto uiszczoną przez powódkę opłatą sądową od pozwu w wysokości 2.500 zł oraz uiszczoną zaliczką w kwocie 700 zł.

Rozstrzygnięcie w punkcie III, Sąd Rejonowy oparł na przepisie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010 r., Nr 90, poz. 594 z póź. zm.). Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 97.524,50 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci brakującej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa oraz kosztów wydania opinii sądowej w części nie pokrytej z zaliczki uiszczonej przez powódkę. Sąd I instancji uznał, iż wynik postępowania w zakresie rozszerzonego powództwa uzasadnia obciążenie pozwanego tą kwotą w całości. Wartość przedmiotu sporu wynosiła 2.100.000 zł, z czego 5% przekraczało kwotę 100.000 zł, w związku z tym kwota 100.000 zł stanowiła opłatę sądową od pozwu, od której powódka została zwolniona ponad kwotę 2.500 zł. Z kolei koszt sporządzenia opinii sądowej wyniósł 724,50 zł, zaś powódka uiściła zaliczkę w kwocie 700 zł.

Zażalenie na postanowienia zawarte w punktach II i III powyższego wyroku złożył pozwany. Skarżący orzeczeniu temu zarzucił naruszenie art. 98 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że strona pozwana jako przegrywająca sprawę powinna w całości ponieść koszty przedmiotowego postępowania, w tym uiścić na rzecz Skarbu Państwa: Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 97.524,50 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, podczas gdy w niniejszej sprawie istniał szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający zgodnie z zasadą sprawiedliwości oraz słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c. na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów albo nie obciążanie jej w ogóle kosztami z uwagi na to, iż podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowiło ujawnienie okoliczności znanej powódce, a nieznaney pozwanemu, która to okoliczność została potwierdzona dopiero na skutek przeprowadzenia w toku sprawy ekspertyzy wymagającej wiedzy specjalnej, a zatem pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa, zaś poczynione w trakcie postępowania ustalenia wskazują dodatkowo na popełnienie przestępstw przez osoby trzecie na szkodę pozwanego.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia lub jego uchylenie w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i ponowne rozpoznanie sprawy.

Skarżący zaznaczył, że dopiero w toku niniejszego postępowania powódka podniosła, że według jej wiedzy „autorem podpisów pod kwestionowanymi dokumentami mógł być K. K. (1)”, a także że dopiero w toku sprawy pozwany powziął informację, że powódka złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez K. K. (1) „polegającego na sfalszowaniu podpisów” na dokumentach stanowiących podstawę wpisów hipotek do księgi wieczystej. Skarżący stwierdził, że rozstrzygnięcie Sądu w zakresie kosztów procesu, w szczególności w zakresie nakazania pobrania od Pozwanego na rzecz Skarbu Państwa brakującej opłaty sądowej w kwocie blisko 100.000 zł, godzi w poczucie

sprawiedliwości, wydaje się być niesłuszne i niesprawiedliwe. W ocenie strony pozwanej w niniejszej sprawie istniała obiektywna możliwość skorzystania z dobrodziejstwa art. 102 k.p.c. Skarżący podniósł, iż w chwili wytaczania przedmiotowego powództwa miał przekonanie o swej racji oraz niezasadności żądań powódki. Skarżący zwrócił uwagę, że powódka w pozwie z dnia 5 września 2011 r. wskazała, że rzekomo dopiero w maju 2011 r. powzięła wiedzę, iż w dziale IV w/w księgi wieczystej widnieją obciążenia hipoteczne, których kwota przekracza 2.000.000 zł, pomimo tego, iż powódka otrzymywała z Sądu wieczystoksięgowego o dokonanych zmianach wpisów.

Podniósł nadto, że od 2008 r. do dnia wytoczenia w niniejszej sprawie powództwa w 2011 r. powódka nie zgłaszała pozwanemu (wierzycielowi hipotecznemu) jakichkolwiek zastrzeżeń, co do zakresu swojej odpowiedzialności z tytułu ustanowionej na jej nieruchomości hipoteki i w żaden sposób nie kwestionowała dokonywanych w księgach wieczystych wpisów, czy też dokumentów zawierających jej podpisy znajdujących się w jawnej księdze wieczystej.

Pozwany podniósł, iż nie miał też wiedzy na temat tego, że wbrew procedurom bankowym obowiązującym u pozwanego oraz powszechnie obowiązującym przepisom prawa, mogło dojść do złożenia podpisu pod dokumentami banku bez obecności pracownika Banku. Oświadczenia stanowiące podstawę ustanowienia hipotek, na których widniały oświadczenia (własnoręczne podpisy wraz z pieczętkami) byłych już pracowników Banku (...) S.A. Oddziału w S. - K. K. (2) oraz T. M. o wylegitymowaniu M. S. przy dokonywaniu czynności bankowych tj. przy składaniu oświadczeń o ustanowieniu hipotek, sprawdzenia okazanego dokumentu tożsamości oraz złożenia przez M. S. w ich obecności wraz z własnoręcznymi podpisami oświadczeń o ustanowieniu hipotek na rzecz (...) S.A. na nieruchomości położonej w S. D. przy ul. (...), stanowiącej jej własność, w ocenie pozwanego były dokumentami stanowiącymi podstawę do ustanowienia hipotek. Skarżący wskazał też, że dopiero w 2011 r., tj. po tym jak Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum, XII Wydział Gospodarczy dnia 22 kwietnia 2011 r. ogłosił upadłość (...) sp. z o.o. w S., który zawarł umowy kredytowe z (...) S.A., których zabezpieczeniem były hipoteki ustanowione na nieruchomości powódki, został złożony w niniejszej sprawie pozew. W zaistniałej sytuacji pozwany stwierdził, iż był przekonany, co do tego, że niniejsze postępowanie zmierza do tego, aby uniemożliwić mu zaspokojenie swoich roszczeń od dłużnika rzeczowego tj. powódki z przedmiotu hipotek - nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej nr (...) (stanowiącej własność powódki).

W ocenie strony pozwanej niniejsze postępowanie zainicjowane pozwem, złożonym po ogłoszeniu upadłości MEAT B.K. sp. z o.o. z siedzibą w S., było próbą uwolnienia się powódki od odpowiedzialności z tego właśnie tytułu. Skarżący zwrócił uwagę, że powódka M. S. jest udziałowcem spółki - Przedsiębiorstwo (...) K. sp. z o.o. z siedzibą w S., które aktualnie znajduje się w upadłości, zatem pozwany pozostawał w przekonaniu, że jest to osoba, która powinna mieć wiedzę dotyczącą sytuacji finansowej przedmiotowej spółki, kredytów, które tej spółce zostały udzielone, a przede wszystkim znać powody ustanowienia na nieruchomości stanowiącej jej własność hipotek przekraczających kwotę 2 milionów złotych. Skarżący wskazał też, iż w trakcie przesłuchania w charakterze strony na rozprawie dnia 4 lutego 2013 r. powódka zeznała, że: „nie sprawdzałam dokumentów, miałam zaufanie do Pana K.” i „otrzymywałam zawiadomienia o wpisach (...), nie znając się na tych księgach, osobiście konsultowałam to z Panem K., który zapewniał mnie za każdym razem, że wszystko jest w porządku”.

Wobec powyższego, w ocenie pozwanego brak byłoby podstaw do obciążenia go w całości obowiązkiem zwrotu kosztów procesu i nakazaniem pobrania na rzecz Skarbu Państwa brakującej opłaty sądowej w kwocie prawie 100.000 zł. Podniósł, że podstawę do zastosowania w tejże sprawie art. 102 k.p.c. stanowią wskazane przez niego okoliczności dotyczące zarówno faktów związanych z samym procesem, jak i leżące poza nim tj. uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstw przez osoby trzecie na szkodę pozwanego.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o oddalenie zażalenia w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego okazało się częściowo uzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przepis ten wyraża podstawową regułę rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, która jednak w pewnych sytuacjach doznaje ograniczeń. Ma to miejsce m.in. w przypadku określonym w art. 102 k.p.c. zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Regulacja ta ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jednocześnie nie konkretyzuje ona przesłanki uzasadniającej jej zastosowanie, uzależniając ją od wystąpienia wypadków szczególnie uzasadnionych, a więc pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., sygn. akt II CZ 210/73). Sąd w ramach dyskrecyjnej władzy może odstąpić od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania.

Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy zastosowaniu tej regulacji zaliczyć można zarówno te związane z samym przebiegiem postępowania, jak też dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Ponadto w postanowieniu z dnia 9 lutego 2012 r. (sygn. akt III CZ 2/12) Sąd Najwyższy stwierdził, że zastosowanie art. 102 k.p.c. i sposób skorzystania z tego przepisu jest suwerennym uprawnieniem Sądu orzekającego i od jego oceny zależy przesądzenie, że taki szczególny wypadek wystąpił ze względu na okoliczności rozpoznawanej sprawy i uzasadnia odstąpienie w całości albo w części od zasady obciążenia strony przegrywającej kosztami procesu. Zakwalifikowanie przypadku, jako „szczególnie uzasadnionego” wymaga rozważenia całokształtu okoliczności sprawy. Ingerencja w to uprawnienie Sądu w ramach rozpoznawania środka zaskarżenia na rozstrzygnięcie o kosztach procesu nie jest wprawdzie wyłączona, jednak ogranicza się tylko do sytuacji, gdy zastosowanie przez Sąd art. 102 k.p.c. nie zostało w ogóle uzasadnione lub jeżeli nastąpiło z rażącym naruszeniem reguł przewidzianych w tym przepisie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy wskazuje, iż wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. Sąd Rejonowy uwzględnił w całości roszczenie powódki, a wyrok w tym zakresie nie został zaskarżony i stał się prawomocny. Tym samym to pozwany w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. jest stroną przegrywającą tę sprawę i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu winien zwrócić powódce na jej żądanie poniesione przez nią koszty procesu, jak również stosownie do przepisu art. 113 ust. 1 oraz art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. z 2010 r., poz. 594 ze zm.) winien zostać obciążony kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, w tym wydatkami tymczasowo pokrytymi przez Skarb Państwa. Powódka w przedmiotowym postępowaniu korzystała z częściowego zwolnienia od kosztów sądowych, a mianowicie od opłaty od pozwu ponad kwotę 2500 zł.

Zgodnie z tymi ostatnimi regulacjami kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Nadto w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Z powyższego wprost wynika, że do orzeczenia wydanego w oparciu o art. 113 ust. 1 i art. 83 ust. 2 ustawy, odpowiednie zastosowanie w tym przypadku będą miały zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu, w tym również zasada słuszności wyrażona w art. 102 k.p.c.

W przedmiotowym postępowaniu od pozwanego nakazano pobrać kwotę 97.524,50 zł, obejmującą opłatę sądową w kwocie 97.500 zł (100.000 zł – 2.500 zł) oraz niepokryte z zaliczki uiszczony przez powódkę wydatki w wysokości 24,50 zł (724,50 zł – 700 zł). Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wysokość kosztów objętych tym rozstrzygnięciem, czego nie kwestionuje nawet strona pozwana. Wyliczona w przedmiotowej sprawie opłata sądowa ma maksymalną wysokość w świetle art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych,

Sąd Okręgowy zważył jednak, iż zasadnym byłoby zastosowanie w tym zakresie w stosunku do pozwanego art. 102 k.p.c. i włożenie na niego obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa jedynie części nieuiszczonych przez powódkę kosztów sądowych. Nie może mieć bowiem przy rozstrzygnięciu znaczenia, że pozwany to bank.

Sąd II instancji stanął na stanowisku, iż pozwany mógł w niniejszej sprawie mieć uzasadnione subiektywne przeświadczenie, iż wywiedzionym powództwem strona powodowa zmierzała do uchylenia się od odpowiedzialności rzeczowej z obciążonej nieruchomości. Bowiem bezspornie wszelkie zarzuty dotyczące nieprawidłowości w zakresie dokonanych wpisów w księdze wieczystej zostały przez nią podniesione po ogłoszeniu przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie XII Wydział Gospodarczy dnia 22 kwietnia 2011 r. upadłości (...) sp. z o.o. w S., którego zaciągnięte kredyty były zabezpieczone hipotekami ustanowionym na nieruchomości powódki. Nie bez znaczenia była przy tym również okoliczność, iż powódka otrzymywała każdorazowo zawiadomienia z Sądu wieczystoksięgowego o dokonywanych wpisach w księdze wieczystej należącej do niej nieruchomości. Choć większość z nich była doręczana przez awizo, to zawiadomienie o wpisie z dnia 10 września 2008 r. zostało doręczone powódce osobiście. Pomimo tego przez blisko 3 lata nie podnosiła ona w stosunku do pozwanego jakichkolwiek zastrzeżeń w tym zakresie. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego nie jest zasadnym w niniejszej sprawie obciążanie pozwanego obowiązkiem zwrotu tak wysokiej opłaty sądowej.

Co prawda pozwany nie uznał powództw, jednakże przebieg postępowania wskazuje, że jego postawie nie można zarzucić nielojalności. Dopiero w toku sprawy okazało się, że wpisy hipotek mających zabezpieczyć jego należności nastąpiły na podstawie sfalszowanych podpisów. Orzeczenie Sądu przekłada się na możliwość zaspokojenia banku wyłącznie w ramach postępowania upadłościowego (...) sp. z o.o. w S., co z pewnością zmniejsza szanse zaspokojenia roszczeń. Dodatkowym argumentem jest dysproporcja opłat jakie wiążą się z wytoczeniem powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym polegającym na wykreśleniu hipotek, a wysokością opłaty za samo wykreślenie wpisu hipoteki. Zgodnie bowiem z art. 42 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych od wniosku za wpis w księdze wieczystej własności, użytkowania wieczystego lub ograniczonego prawa rzeczowego pobiera się opłatę stałą w wysokości 200 zł, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Wskazać również należy, iż na gruncie art. 45 ust. 2 w/w ustawy, opłatę stałą określoną w art. 42 pobiera się odrębnie od wniosku o wpis każdego prawa, choćby wpis dwu lub więcej praw miał być dokonany na ten samej podstawie prawnej. Natomiast stosownie do art. 46 ustawy od wniosku o wykreślenie wpisu pobiera się połowę opłaty należnej od wniosku o wpis. Sąd Odwoławczy zauważa również, że na gruncie obowiązującego uprzednio stanu prawnego w zakresie wpisów sądowych, stosownie do § 36 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych (Dz. U. z 1996 r., poz. 753) od wniosku o wykreślenie praw w tym hipoteki, od których należał się wpis stosunkowy lub stały, pobierano połowę wpisu, jaki uiszczano od wpisu tych praw. Za wpis hipoteki pobierano wówczas stosownie do § 32 pkt 6 rozporządzenia dziesiątą część wpisu stosunkowego. Wpisy te zdecydowanie przewyższały aktualną opłatę za wykreślenie hipoteki i na gruncie tamtego stanu prawnego opłaty w przypadku powództwa wytaczanego w oparciu o art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, jak też opłaty za wnioskowe wykreślenie hipotek były tożsame.

Podkreślenia wymaga jednak okoliczność, iż Sąd Odwoławczy jedynie posiłkowo posłużył się przepisem art. 42 ust. 1 i 46 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, oceniając iż miarkowanie wysokości opłaty ustalonej na 97.500 zł za wykreślenie 5 hipotek w związku z uwzględnieniem powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej jest jak najbardziej pożądane. Sąd Okręgowy uznał, że zasadnym będzie obciążenie pozwanego jako przegrywającego sprawę opłatą w wysokości 5000 zł, co przy zastosowaniu powołanych wskaźników daje dziesięciokrotną opłatę za wykreślenie każdej hipoteki. To rozstrzygnięcie mieści się w ramach dyskrecjonalnej władzy sądu i ma wyłącznie ten skutek, że w pozostałym zakresie należnej opłaty koszty poniesienie Skarb Państwa.

Jak wynika z akt sprawy, na poczet sporządzonej opinii biegłego grafologa powódka uiszczała zaliczkę w kwocie 700 zł, zaś ostatecznie wysokość wynagrodzenia biegłego została określona na kwotę 724,50 zł. Tym samym zasadnym w ocenie Sądu Okręgowego jest obciążenie strony pozwanej obowiązkiem zwrotu Skarbowi Państwa nieopłaconej nadwyżki z tytułu sporządzenia tejże opinii w kwocie 24,50 zł (dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt groszy).

Ostatecznie zatem wysokość kosztów jakie pozwany obowiązany będzie uiszczyć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie została przez Sąd Okręgowy na kwotę 5024,50 zł. Powyższe legło u podstaw zmiany postanowienia zawartego w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i

Zachód w Szczecinie z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie I C 1422/11 w ten sposób, że punktowi III nadano brzmienie: „nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 5.024,50 zł (pięć tysięcy dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych”.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1. postanowienia zostało oparte na przepisach art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Dalej idące zażalenie pozwanego nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do całkowitego odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami należnymi Skarbowi Państwa, jak też nie znalazł podstaw do zmiany rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II wyroku. Ustalona przez Sąd Rejonowy po stronie powódki wysokość kosztów procesu w kwocie 6.817 zł nie budzi zastrzeżeń Sądu orzekającego, jak również skarżący nie podniósł w tym zakresie żadnych zarzutów.

Powódka jest niewątpliwie stroną wygrywającą przedmiotową sprawę i zasadnym było zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów poniesionej opłaty od apelacji (2500 zł) i zaliczki na opinię biegłego (700 zł), nadto opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł), a także zasądzenie na rzecz reprezentującego powódkę radcy prawnego wynagrodzenia za zastępstwo procesowe przed Sądem I instancji ustalone według norm przepisanych (3600 zł). W tej relacji Sąd Odwoławczy uznał, że nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 102 k.p.c., który mógłby stanowić podstawę do odstępstwa od zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Wysokość kosztów jest adekwatna do zakresu postępowania, jak też postawa powódki była konsekwentna. Dlatego też Sąd Odwoławczy, nie znalazł podstaw do odmiennego rozstrzygnięcia.

Reasumując, Sąd Odwoławczy dalej idące zażalenie pozwanego jako niezasadne, po myśli przepisu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił, o czym orzeczono w punkcie 2. postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Stosownie do wskazanego przepisu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Zażalenie pozwanego zostało w niniejszym postępowaniu uwzględnione w części, tym samym w ocenie Sądu Okręgowego zasadnym jest wobec powyższego wzajemne zniesienie kosztów postępowania zażaleniowego między stronami, o czym orzeczono w punkcie 3. postanowienia.

sygn. akt II Cz 1224/13 S., dnia 31 stycznia 2014 r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić sprawę w rep. Cz;
2. termin posiedzenia niejawnego wyznaczyć w dniu dzisiejszym; skład Sądu zgodny z zarządzeniem z dnia 13 września 2013 r.;
3. odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom stron;
4. odpis orzeczenia zamieścić w zbiorze;
5. po nadejściu zwrotnych poświadczeń odbioru akta zwrócić Sądowi Rejonowemu Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.